

Szia, Tóthné Tóth Dóri vagyok. Örülök, hogy itt vagy, mert ez azt jelenti hogy érdekel valamilyen külföldi tanulmányút az egyetemmel karöltve. A következő pár sorban az élménybeszámolómat olvashatod, ami remélem csak méginkább meghozza majd a kedved egy ilyen csodás úthoz, kalandhoz. Én csak ajánlani tudom. ;)

Miért pont Grúzia?

Legelső indokom, amiért ezt az országot választottam külföldi tanulmányaim színhelyéül az volt, hogy az egyetemen elkezdett orosz nyelvtudásomat méginkább

elmélyítsem. Mikor kicsit jobban beleástam magam az ország feltérképezésébe a neten, rájöttem, hogy több okból is jó lesz nekem kint. Egyedüli nőként egy biztonságos országba akartam menni, és ez a kis eldugott, gyönyörű ország egyes listák szerint a világ 8. legbiztonságosabb országa. A tapasztalataim ezt később igazolták is. Ezen felül én személy szerint sokkal jobban szeretem azokat a területeket, amik nem nyüzsögnek a turistáktól, nem top desztinációk, hanem egyszerűen az ember csak jól tudja magát érezni. Ez is sikerült. :) És ami még óriási plusz pont volt Grúzia mellett, hogy olcsó.

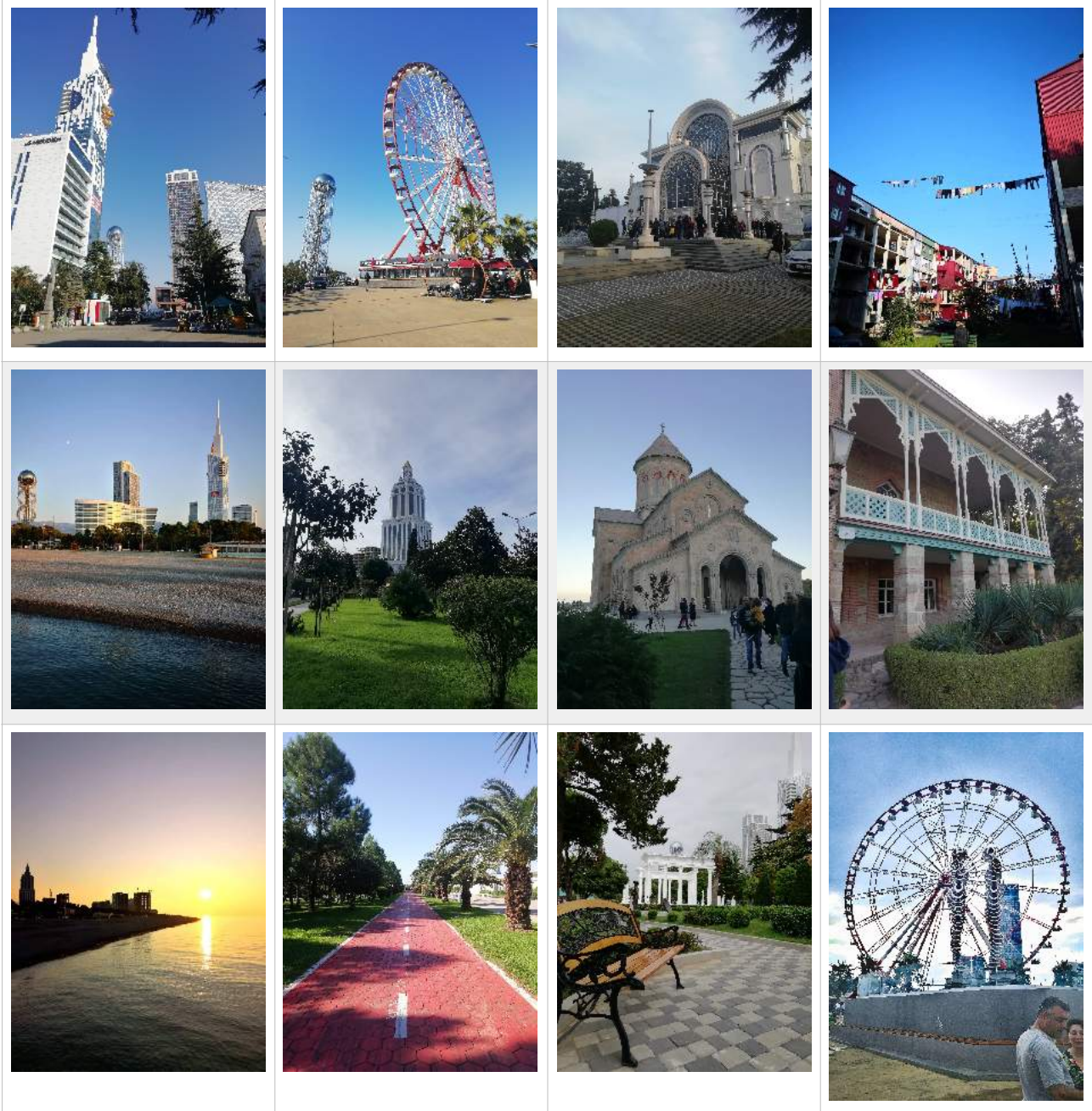
Az egyetemről

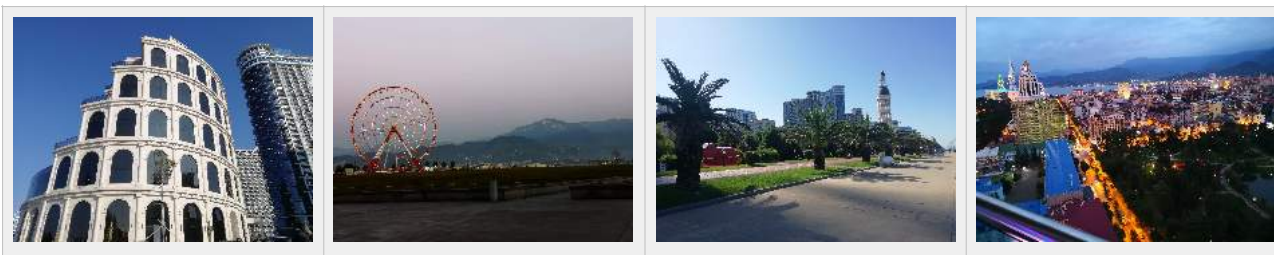
Grúzia nyugati, tengerparti részén fekszik Batumi, ahová kiköltöztem 5 hónapra, ide jártam egyetemre. 3 angol nyelvű tantárgyat vettem fel, illetve felvettem még az orosz is, mint idegen nyelvet. Ez utóbbi pár hónap után kezdett igazán izgalmassá válni, mikor kezdtem elveszíteni a fonalat oroszul, és mivel a tanár angoltudása igencsak csekély volt, lényegében oroszul, vagy grúzul próbálta elmagyarázni a tananyagot, de sikerült mindig valahogy megértenünk egymást. Mindegyik tanár mérhetetlen készséges, segítőkész és kedves volt, az egyik tantárgyat a tartomány gazdasági minisztere tanította. Sokat kellett tanulni, lényegében minden órára, mert a szemináriumokon pontokat kellett szerezni írásbeli, vagy szóbeli feleletekkel, de így legalább jól fel tudtunk készülni a vizsgákra folyamatosan. Maga az egyetem szép, barátságos, és a diákok is mind azon voltak, hogy az otlétemet megvidámítsák, maradandó élménnyé tegyék. És ami még nagyon tetszett, az az órák időtartama volt, ugyanis mindig egészkor kezdődött egy tanóra, ami 50 perces volt, így sokkal egyszerűbben megjegyezte az ember, mennyire is kell mennie.

Batumi

A város, ami úgy beleppta magát a szívembe, hogy a ma napig is időnként "otthon"-nak hívom. Szerintem az ország leggyönyörűbb városában tölthettem el mindennapjaimat, amiért igazán hálás vagyok. A korán kelés fogalmát még a buszsofőrök is alig ismerik, itt 8-9 körül kezd el felébredni a város. Az utcán megtalálhatóak a régi, szocialista grúz házak éppúgy, mint a modern építészet jegyei, és ezek összeolvadása talán még hangulatosabbá teszi az összképet. Egy idő után rájöttem, hogy ez a város nem is olyan nagy, simán ki tudja magát ismerni az ember térkép nélkül is. A helyi közlekedést én busszal oldottam meg, de sokan használják a marshrutkákat (minibusz) is. Batumit szokták a kaukázusi Dubai-nak is hívni a pálmafák, az időjárás és a szép építmények és szobrok miatt. Olyan hangulata van ennek a folyamatosan fejlődő, törekvő városnak, amit én még nem éreztem máshol. Egyszerűen csak belopja magát a szívedbe és ott is marad.

A grúzokról

Az első, ami eszembe jut a grúz emberekről, az a vendégszeretetük. Mindig telepakolt asztallal várnak, és minél többet, minél lassabban eszel, annál jobb. Szerintem egy fogást soha nem tesznek az asztalra a legegyszerűbb étkezés alkalmával sem. És nem mellesleg nagyon finoman, érdekesen főznek. A grúz nyelvet nagyon megszerettem, a betűiket, de ugyanígy vagyok a zenéjükkel, a konyhaművészetükkel és a táncokkal is. Az egyik csodálatosabb, mint a másik. Ha máshol is boldogulni szeretnél, és nem csak a Tourist information irodában az angoloddal, akkor azért ajánlatos az orosz nyelv ismerete, legalább makogás szintjén, de igazából a bátrabbak enélkül is simán megértethetik magukat. Itt az emberekben nincsenek előítéletek, becsületesek és valahogy soha nem feltételeznek a másiról rosszat. Hadd meséljem el a kedvenc történeteimet: Egyik alkalommal, mikor a reptérről (Kutaisibe vannak a Wizzairnek közvetlen járatai, innen Batumiba az út 2 óra) utaztam haza egy shuttle-lal, egyedül voltam a buszon és a sofőr bácsi mikor egyszer megállt, hozott nekem egy csokit a boltból, illetve külön megkérdezte, hogy nem zavar-e, ha dohányzik. Egy másik alkalommal pedig elmentem egy ötvöshöz a "plázába", hogy szűkítse be a gyűrűmet, amit ott azonnal meg is csinált. Ám mivel nem ez volt a fő uticélom aznap, csak bankkártya volt nálam, amivel pedig nem tudtam fizetni. Mikor mondtam neki, hogy másnap elviszem a pénzt, addig maradjon nála a kész gyűrű, nem értette, hogy miért kéne ott hagynom a gyűrűmet, én pedig nem értettem, hogy most komolyan oda akarja adni fizetés nélkül? Igen. Feltételezik (és valószínűleg nem véletlenül), hogy ha később is, de majd kifizeti az ember őket. Mert ott így élnek.

Mi mindent tanultam?

Egy ilyen út rengeteget ad az embernek. Én friss menyasszonyként utaztam ki 2000 km-rel odébb, de nem bántam meg egy pillanatig sem. Sőt, még jókor is jött. Így még a házasság előtt megtanultam bölcsen kezelni a pénzügyeimet, spórolni, rutinosan forogni a konyhában, abból főzni ami van, és nem mindig vásárolgatni, önálló lenni, feltalálni magam, kiállni magamért, tájékozódni és még sok más. Igen, voltak pillanatok, mikor hiányzott a családom, de a videochat csodákra képes. Így igazából nem is azzal törődtem, hogy mikor megyek haza, hanem csak azzal, hogy jól érezzem magam és kihasználjam azt a lehetőséget, ami soha többet nem fog megadni. Keresztényként fontos volt számomra, hogy ez az út lehetőség legyen a hitéletem erősítésében is, és így is lett.

Megtanultam sokkal hálásabb lenni, és rájöttem, hogy mindegy hol vagyok, Isten velem van, szeret, tanít és megvéd engem. Olyan élményeket, ismereteket szereztem, és szeretetet tapasztaltam meg, amit sosem fogok elfelejteni.

Összegzés

Én addig addig gondolkodtam azon, hogy kiutazzak-e külföldre, vagy ne, hogy eljött az utolsó félévem. Ennek ellenére kimentem és soha nem fogom megbánni még úgy sem, hogy a szakdolgozat írást inkább elhalasztottam így a következő szemeszterre. Mind az itthoni, mind a kinti egyetemen rengeteg segítséget kaptam, így fel sem tűnt szinte, hogy papírmunkával is járnak az ilyen utak. Tudom, mindig mindenki ezt mondja, de kimenni külföldre tanulni, vagy akár szakmai gyakorlatra olyan lehetőség, amit az ember sosem bán meg, és ami sosem tér vissza, ha elszalasztjuk. Szóval tessék jelentkezni, és menni! Nem fogod megbánni, max azt, ha otthon maradsz! :)

